

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 i 45 WE — Brak transpozycji w odniesieniu do zawodu notariusza dyrektywy Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16) i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22) — Uregulowanie krajowe uzależniające wykonywanie zawodu notariusza od warunku przynależności państwowej — Pojęcie działalności związanej z wykonywaniem władzy publicznej

Sentencja

- 1) *Nakładając warunek przynależności państwowej w odniesieniu do dostępu do zawodu notariusza, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 WE.*
- 2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*
- 3) *Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, Republika Bułgarii, Republika Czeska, Republika Estonii, Republika Francuska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Republika Węgierska, Republika Austrii, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowenii, Republika Słowacka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-61-08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Dyrektywa 89/48/EWG)

(2011/C 204/08)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: V. Christianos, E.M. Mamouna i A. Samoni-Rantou, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: S. Ossowski, pełnomocnik)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciel: M. Smolek, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i B. Messmer, pełnomocnicy), Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas i E. Matulionytė, pełnomocnicy), Republika Słowenii (przedstawiciele: V. Klemenc i Ž. Cilenšek Bončina, pełnomocnicy), Republika Słowacka (przedstawiciele: J. Čorba i B. Ricziová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 i 45 WE oraz dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16) — Uregulowania krajowe uzależniające wykonywanie zawodu notariusza od warunku przynależności państwowej

Sentencja

- 1) *Nakładając warunek przynależności państwowej w odniesieniu do dostępu do zawodu notariusza, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 WE.*
- 2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*
- 3) *Komisja Europejska, Republika Grecka, Republika Czeska, Republika Francuska, Republika Litewska, Republika Słowenii, Republika Słowacka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Kronoply GmbH & Co. KG, Kronotex GmbH & Co. KG, Zellstoff Stendal GmbH, Republice Federalnej Niemiec, Land Sachsen-Anhalt

(Sprawa C-83/09 P) (¹)

(Odwołanie — Pomoc państwa — Artykuł 88 ust. 2 i 3 WE — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń — Skarga o stwierdzenie nieważności — Przesłanki dopuszczalności — Dopuszczalne podstawy stwierdzenia nieważności — Pojęcie strony zainteresowanej — Stosunek konkurencji — Wpływ — Rynek zaopatrzenia)

(2011/C 204/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Gross i V. Kreuzschitz, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Kronoply GmbH & Co. KG, Kronotex GmbH & Co. KG (przedstawiciele: R. Nierer i L. Gordalla, Rechtsanwälte), Zellstoff Stendal GmbH (przedstawiciele: T. Müllerbold i K. Karl, Rechtsanwälte), Republika Federalna Niemiec, Land Sachsen-Anhalt

Przedmiot

Odwołanie wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) z dnia 10 grudnia 2008 r. w sprawie T-388/02 Kronoply i Kronotex przeciwko Komisji, z tego względu, że Sąd uznał za dopuszczalną (choć ostatecznie oddalił) skargę

o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 czerwca 2002 r. o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec pomocy przyznanej Zellstoff Stendal przez władze niemieckie na budowę fabryki ścieru drzewnego — Błędna ocena przesłanek dopuszczalności skargi zmierzającej do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji opartej na art. 88 ust. 3 WE, wniesionej przez zainteresowaną stronę w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Komisja Europejska i spółka Zellstoff Stendal GmbH pokrywają własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Niemcy) — Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V. przeciwko Bezirksregierung Arnsberg

(Sprawa C-115/09) (¹)

(Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków dla środowiska — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 2003/35/WE — Dostęp do wymiaru sprawiedliwości — Pozarządowe organizacje ochrony środowiska)

(2011/C 204/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V.

Strona pozwana: Bezirksregierung Arnsberg

Przy udziale: Trianel Kohlekraftwerk Lünen GmbH & Co. KG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Wykładnia art. 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40), w brzmieniu nadanym dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującą udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającą w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156, s. 17) — Prawo organizacji pozarządowych do zaskarżenia decyzji w sprawie zatwierdzenia projektów, które mogą mieć znaczące skutki dla środowiska naturalnego — Zakres tego prawa — Możliwość powołania się na wszystkie właściwe uregulowania

bądź tylko uregulowania opierające się bezpośrednio na prawie wspólnotowym, wraz z uregulowaniami, które chronią wyłącznie interes ogółu a nie prawa jednostek — Wymogi materialnoprawne w przypadku ograniczenia do uregulowań opartych na prawie wspólnotowym

Sentencja

1) Artykuł 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., sprzeciwia się przepisom, które nie przyznają organizacji pozarządowej działającej na rzecz ochrony środowiska, o której mowa w art. 1 ust. 2 tej dyrektywy, możliwości powołania się przed sądem w ramach środka prawnego przeciwko decyzji w sprawie zezwolenia na przedsięwzięcia mogące „znacząco oddziaływać na środowisko” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 2003/35, na naruszenie przepisu wynikającego z prawa Unii i mającego za przedmiot ochronę środowiska, z uwagi na to, że przepis ten chroni tylko interesy ogółu, a nie interesy jednostek.

2) Taka organizacja pozarządowa może wywodzić z art. 10a akapit trzeci zdanie ostatnie dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 2003/35, prawo do powołania się przed sądem w ramach środka prawnego przeciwko decyzji w sprawie zezwolenia na przedsięwzięcia mogące „znacząco oddziaływać na środowisko naturalne” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 85/337, ze zmianami, na naruszenie uregulowań prawa krajowego wynikających z art. 6 dyrektywy 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej dyrektywą Rady 2006/105/WE z dnia 20 listopada 2006 r., chociaż nie dopuszcza do tego krajowe prawo procesowe, z uwagi na to, że przytoczone przepisy chronią tylko interesy ogółu, a nie interesy jednostek.

(¹) Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 maja 2011 r. — Wielkie Księstwo Luksemburga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-176/09) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2009/12/WE — Opłaty lotniskowe — Zakres stosowania — Porty lotnicze obsługujące rocznie ponad 5 milionów pasażerów oraz porty lotnicze o największym ruchu pasażerskim w skali roku w każdym państwie członkowskim — Ważność — Zasady równego traktowania, proporcjonalności i pomocniczości)

(2011/C 204/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: C. Schiltz, pełnomocnik i adwokat P. Kinsch)